

— הנה יום גימ'ל סובב והולך.
וכך שנה ושלש דבור זה, ופסק מלשחוק.
לא הבינו בניו וכל הנוכחים שם למה ירמזון מליו, עד אשר ביום גימ'ל
ה' תמוז של אותה השנה נפטר, ואז הבינו למה נתפנו.

יב

157

חסיד אחד בא פעם להצדיק רבי מאיר מפרמישלן והגיש לו פתקא,
בהרגלו. נשען הצדיק בראשו על ידיו, התעמק במחשבותיו, ואחר-כך אמר
להאיש:

— דע לה כי אתה בצרה גדולה, ואתה זקוק לרחמים רבים. אבל יש לי
עצה להצילה: מדי שנה בשנה אני שולח לעניי ארץ-ישראל שבע מאות
ושנים אדומים, כמגין "שבת". החצי אני שולח לפני הפסח, והחצי לפני
ראש השנה. והנה עתה כבר קרוב לפסח, ואין לי אף פרוטה. ובכן תן
שלש מאות וחמשים ואחד אדומים לשלח לארץ-ישראל, ותנצל מכל רע.
אמר האיש בחרדה:

— ודאי אני רוצה לעשות כרצון רבנו, אבל אין אתי כאן סכום זה.
אסע אפוא ללבוב, אלוה שם הסכום ואביא לרבנו.
השיבו הצדיק:

— אם אין לה כסף, יהיה פדיונה בדרך אחרת. תסע בשליחות בשמי
להצדיק רבי ישראל מרוז'ין, הדר בסדיגורא, ותפטר מלתת סכום הכסף.
מיד הסכים החסיד להיות שליח מרבו להצדיק מרוז'ין, ושמח בלבבו על
עצם ההזדמנות להיות אצל הרוז'יני ולמסר לו דברים בשם רבו. והצדיק
אמר לו:

— תסע ישר מכאן לסדיגורא, וכבואה לשם תסור מיד לחצר הצדיק
ותאמר למשמשיו שיש לה שליחות ממני. בערב שבת בבקר תגיע לשם,
וכשתכנס להצדיק תאמר לו כך: מאיר פקד עליו בזה הלשון:
ה"פפורטים" ("תעודות-המסע") שלנו כבר נחתמו ללכת חפשי על כל
הגבולות. אמת שעל כבודו מחכים שמונה מאות אלף נשמות לקבל פניו,
אבל על מאיר מחכים הרבה יותר נשמות, אלא שה"פפורט" של מאיר
מסתים קדם מזה של כבודו.

כשמע החסיד שליחות זו חורו פניו, וחרדה אחזתו, והתחיל להתנצל
לפני הצדיק שאי-אפשר לו לקבל עליו שליחות זו, והוא מוכן לתת הסכום

שְׁדַרְשׁ לַעֲנִי אֶרְצִי־יִשְׂרָאֵל, וּבִלְבָד שִׁישְׁחַרְרוּ מִהַשְׁלִיחוֹת. אָבֵל לֹא הוֹעִיל מֵאוֹמָה. הַצַּדִּיק צֹוָה עָלָיו בְּמַפְגִּיעַ לָקִים הַשְׁלִיחוֹת בְּשִׁלְמוֹתָהּ. בְּעַל־כָּרְחוֹ קִבֵּל הַחֲסִיד אֶת הַשְׁלִיחוֹת וְנִסָּע לְדַרְכּוֹ, וּכְשֶׁהִגִּיעַ בְּעָרֵב שָׁבַת בִּבְקָר לְבֵית הַרְוִז'ינִי לֹא רָצָה הַגַּבְּאִי לָתֵת לוֹ לְהַכְנִס, כִּי אֵין זֶה זְמַנּוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק לְקַבֵּל אֲנָשִׁים עֹכְשִׁים, אָבֵל הַחֲסִיד אָמַר לוֹ שִׁישׁ לוֹ שְׁלִיחוֹת מֵרַבִּי מֵאִיר מִפְּרַמִּישְׁלֹן. מִיָּד הָלַךְ הַגַּבְּאִי לִשְׁאֹל אֶת פִּי הַצַּדִּיק, וְהוּא צֹוָה לְהַכְנִיסוֹ מִיָּד. כְּבוֹאוֹ, נִגַּשׁ הַחֲסִיד אֶל הַצַּדִּיק עִם "פֶּתְקָא" בִּידּוֹ. אָמַר לוֹ הַצַּדִּיק: אֵין הָעֵת עֹכְשִׁים לְקַבֵּל "פֶּתְקָאוֹת", אָמַר אֲפּוֹא אֶת הַשְׁלִיחוֹת שְׁלֶךְ. אָמַר לוֹ הַחֲסִיד: אֲנִי רוֹצֶה בְּבִרְכַּת הָרַבִּי, טָרָם מִסְרִי אֶת הַשְׁלִיחוֹת, כִּי מוֹרֵי הַקָּדוֹשׁ מִפְּרַמִּישְׁלֹן אָמַר לִי שְׂרוּאָה עָלֵי דִינִים קָשִׁים, וְלָכֵן אֲבַקֵּשׁ שֶׁהָרַבִּי יִקַּבֵּל אֶת הַ"פֶּתְקָא" שְׁלִי וּיְבָרְכֵנִי. בִּרְכוּ הַצַּדִּיק, וְאַחֲרֵכֶךְ אָמַר לוֹ הַחֲסִיד אֶת דְּבַר הַשְׁלִיחוֹת מְלָה בְּמְלָה, כִּפִּי שְׁאֵמַר לוֹ רַבִּי מֵאִיר. וְהַרְוִז'ינִי יָשָׁב עַל מְקוֹמוֹ, בְּלִי שׁוּם תְּנוּעָה, כָּאלוֹ לֹא לוֹ נוֹגְעִים הַדְּבָרִים.

עָבְרוּ חֲדָשִׁים אַחָדִים, וּבִיּוֹם הַחֲמִישִׁי בַּשָּׁבַת אָמַר רַבִּי מֵאִיר לְכָל הָאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ אֵצֶל:

— מִי שְׂאִינוֹ רוֹצֶה שְׂתִּהְיֶה לוֹ "שָׁבַת מוֹפְרָת" ("א פֶּאֶרשְׁטֶערֶטֶען שָׁבַת"), יִסַּע לְבֵיתוֹ.

לֹא הִבִּינוּ הָאֲנָשִׁים כּוֹנֵתוֹ, וְנִסָּעוּ כָּלָם לְבִתְיָהֶם, אֵךְ הַצַּדִּיק רַבִּי יִשְׂרָאֵל מִקְּאֵלִישׁ בִּקֵּשׁ מִמֶּנּוּ רְשׁוּת לְהִשָּׂאֵר עַל שָׁבַת, וְהַצַּדִּיק אָמַר לוֹ:

— אִם רְצוֹנְךָ לִהְיוֹת כָּאֵן, תּוּכַל לְהִשָּׂאֵר, אָבֵל דַּע לָךְ כִּי שָׁבַת הוּא שָׁבַת.

וּבִאוֹתוֹ שָׁבַת נִסְתַּלֵּק.

וּבְמוֹצָאֵי שָׁבַת, כְּשִׁישֵׁב הַצַּדִּיק מֵרוֹז'ינִי עַל כֶּסֶּאֱ אֵצֶל הַשְּׁלֶחָן, וּשְׁנֵי גֵרוֹת דּוֹלָקִים לְפָנָיו, נִכְבְּה פֶּתָאֵם גַּר אַחָד. הַדְּלִיקוּ אֶת הַנֵּר, וְנִכְבְּה הַנֵּר הַשְּׁנִי. אָמַר הַצַּדִּיק: חֲשִׁכָה גְדוֹלָה בַּעוֹלָם. וּלְמַחֲרָתוֹ שָׁמְעוּ מִפְּטִירַת הַצַּדִּיק מִפְּרַמִּישְׁלֹן.

וְכַעֲבַר עוֹד חֲדָשִׁים אַחָדִים נִסְתַּלֵּק הַצַּדִּיק מֵרוֹז'ינִי.

נִכְבְּדֵי הָעִיר זְוִיחוֹסֵט בִּקְשׁוּ פַּעַם אֶת הָרַב הַחֲסִיד רַבִּי מֹשֶׁה מֵרוֹז'וֹדוֹב שִׁיקַבֵּל עָלָיו אֶת מִשְׁרַת הָרַבָּנוֹת בְּעִירָם. שָׁאֵל רַבִּי מֹשֶׁה בַּעֲצָתוֹ שֶׁל הָרַבִּי מִקּוֹצֶק, וְלֹא הִסְכִּים בְּשׁוּם אָפֶן.